

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 16C/71/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119455602
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Baláž
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2021:6119455602.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudca JUDr. Radoslav Baláž, v spore žalobcu: V. I., K.. XX.XX.XXXX, O. Ž. X, XXX XX S.- K. X., právne zastúpený JUDr. Matúšom Lemešom, advokátom, IČO: 42 241 740, so sídlom v Košiciach- Staré Mesto, Kuzmányho 29, proti žalovanému: W. J., K.. XX.XX.XXXX, O. P. XXX XXX XX P., právne zastúpený JUDr. Helenou Knopovou, advokátkou, IČO: 30 687 128, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, v konaní o zaplatenie 9 350,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 01.12.2019 žalobu na začatie upomínacieho konania, ktorou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu 9.350,-- spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.350,-- Eur od 01.08.2018 až do zaplatenia, a nahradiť mu trovy konania. Prípisom zo dňa 21.12.2020 bola predmetná sporová vec postúpená na tunajší súd.

2. Túto svoju žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, žalobca poskytol žalovanému peniaze, ktoré mu žalovaný postupne splácal, avšak ku dňu spísania tejto žaloby, žalovaný stále žalobcovi dlhoval titulom pôžičky nižšie špecifikovanú dlžnú sumu. Dňa 28.07.2016 žalobca a žalovaný uzatvorili písomnú dohodu označenú ako „dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy“, ktorou si vzájomne odsúhlasili, že celková dlžná suma ku dňu spísania zmieňovanej dohody je 10.750 Eur. Po podpísaní vyššie zmieňovanej dohody žalovaný postupne splatil časť svojho dlhu a to dňa 03.07.2018 sumu 150 Eur, dňa 14.03.2018 sumu 150 Eur, dňa 02.11.2017 sumu 100 Eur, dňa 21.09.2017 sumu 100 Eur, dňa 11.08.2017 sumu 100 Eur, dňa 29.06.2017 sumu 200 Eur, dňa 19.05.2017 sumu 200 Eur, dňa 11.04.2017 sumu 200 Eur, a dňa 02.03.2017 sumu 200 Eur, t.j. spolu celkom 1.400 Eur. Z celkovej dlžnej sumy vzájomne odsúhlasenej v zmysle vyššie uvedeného (10.750 Eur) žalovaný tak uhradil žalobcovi sumu 1.400 Eur, čo znamená, že celkový dlh žalovaného voči žalobcovi predstavoval ku dňu spísania žaloby sumu 9.350 Eur. V zmysle čl. III bodu 2 dohody sa strany sporu dohodli, že ak žalovaný nebude pravidelne splácať zostatok dlžnej čiastky, žalobca začne vymáhať zostatok dlžnej sumy súdnou cestou. V zmysle čl. III bodu 3 dohody žalovaný mohol dlžnú čiastku vyplatiť jednorázovo alebo v niekoľkých splátkach, ale minimálne mesačne 200,--EUR. Keďže žalovaný v rozpore s dohodou neuhrádzal pravidelne dlžnú sumu a poslednú platbu v sume 150 Eur uskutočnil dňa 03.07.2018, žalobca si uplatnil aj zákonný úrok z omeškania a to vo výške 5 % ročne zo sumy 9.350 Eur od 01.08.2018 až do zaplatenia.

3. Okresný súd Banská Bystrica v spore vydal dňa 02.01.2020 platobný rozkaz sp.zn. 26Up/1877/2019, ktorým uvedený súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi istinu vo výške 9.350,-- spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.350,-- Eur od 01.08.2018 až do zaplatenia a tiež trovy konania, a voči ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom poukazuje na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného dlžníka Okresným súdom Košice I zo dňa 25.04.2019 žiadal predmetný platobný rozkaz zrušiť a v konaní ďalej nepokračoval. Uznesením sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 01.06.2020 Okresný súd Banská Bystrica vyššie uvedený platobný rozkaz zrušil a predmetné konanie zastavil, avšak následne na základe sťažnosti žalobcu a vykonanom šetrení u správkyne konkurznej podstaty majetku žalovaného ako dlžníka, z ktorého vyplynulo, že osoba žalobcu nebola vedená v zozname veriteľov, uznesením sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 18.06.2020 uvedený súd predmetné uznesenie zrušil a vrátil súdnemu úradníkovi na ďalší procesný postup. Následne uznesením sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 04.08.2020 Okresný súd Banská Bystrica odpor žalovaného odmietol, avšak voči tomuto uzneseniu podal sťažnosť žalovaný, ktorú odôvodnil tým, že sa nachádza v osobnom bankrote, že popiera tvrdenia žalobcu o uzatvorení pôžičky uvedené v žalobe, že žalobca nepreukázal, že reálne odovzdal finančné prostriedky žalovanému, pričom žalovaný poprel prevzatie finančných prostriedkov vo výške 9.350 eur od žalobcu, a v tejto súvislosti poukázal na to, že zmluva o pôžičke (v tomto prípade Dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy) predstavuje vo všeobecnosti reálny kontrakt, ktorého platnosť je podmienená reálnym odovzdaním požičaných peňazí. Následne túto svoju sťažnosť ešte žalovaný doplnil písomným podaním, v ktorom poukázal na to, že otázky, či dôvody uvedené v odpore voči platobnému rozkazu sú dostatočné na to, aby žaloba bola zamietnutá je úlohou dokazovania na vecne a miestne príslušnom súde po zrušení platobného rozkazu, nakoľko sa jedná o meritórnu otázku. Uviedol, že platí, že o merite veci nemožno rozhodnúť odmietnutím odporu podaného žalovaným proti platobnému rozkazu v rámci upomínacieho konania. V tejto súvislosti poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/201/2016 zo dňa 26.09.2017, z ktorého aj citoval. V nadväznosti na to Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 04.11.2020 zrušil uznesenie uvedeného súdu sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 04.08.2020 v celom rozsahu a vec vrátil súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie. Následne výzvou zo dňa 25.11.2020 vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica vyzval žalobcu, aby sa tento v lehote 15 dní od doručenia uvedenej výzvy vyjadril k podanému „odporu“, pričom ako prílohu mu doručoval vyššie uvedenú sťažnosť.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení (replike) reagujúc na uvedenú výzvu navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku. Zároveň uviedol, že žalovaný v podanom odpore vôbec nerozporoval dôvodnosť žalobou uplatňovaného nároku. Žalovaný namietal iba nesprávny procesný postup súdu majúci za to, že vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného vylučuje splnenie procesných podmienok pre vydanie platobného rozkazu. Súd sa však s právnou argumentáciou žalovaného napokon nestotožnil, nakoľko pohľadávka žalobcu uplatňovaná v tomto súdnom konaní, je v zmysle ust. § 166c ods. 1 písm. a) ZKR pohľadávkou, ktorá nie je oddĺžením dotknutá. Ďalej poukázal na to, že žalovaný v sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 04.08.2020 len poprel tvrdenia žalobcu o uzatvorení pôžičky, resp. poprel prevzatie finančných prostriedkov od žalobcu. Argumentáciu žalovaného o neprevzatí pôžičky považuje za absurdnú, pričom pravdivosť tvrdenia žalovaného zásadne spochybňuje jeho následné konanie po poskytnutí pôžičky žalobcom, a síce že žalovaný dňa 28.07.2016 vlastnoručne podpísal dohodu uzatvorenú so žalobcom označenú ako „dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy“, v ktorej uznal svoj peňažný záväzok voči žalobcovi a zaviazal sa túto dlžnú sumu ďalej žalobcovi splácať, pričom žalovaný túto dohodu doposiaľ nerozporoval. Tiež poukázal na to, že sporové strany spolu s vyššie uvedenou dohodou podpísali aj tzv. „rozpis úhrady“, v ktorom sa konštatujú jednotlivé úhrady, ktoré realizoval žalovaný v prospech žalobcu a to prevažne bezhotovostne v prospech jeho bankového účtu, pričom žalovaný ani túto listinu nerozporoval. Žalobca teda skutočne nerozumie, o čo sa žalovaný snaží svojou argumentáciou o neexistencii pôžičky, keď samotný žalovaný existenciu pôžičky potvrdil vlastnoručne podpísanou dohodou so žalobcom a tiež preukázateľne vykonával úhrady tejto pôžičky.

5. V nadväznosti na to prípisom Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 26Up/1877/2019 zo dňa 21.12.2020 bola predmetná sporová vec postúpená na tunajší súd.

6. Žalovaný písomným vyjadrením (duplikou) zo dňa 23.04.2021 poukázal na to, že písomná dohoda nazvaná „Dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy“ zo dňa 28.07.2016 je absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho nezrozumiteľnosť a absolútnu neurčitosť a teda ho nemožno považovať za uznanie dlhu a v žiadnej súvislosti naňho nemožno prihliadať. Z predmetnej

dohody vôbec nevyplýva kauza, teda o akú pôžičku sa v tomto prípade jedná. Zároveň opätovne poukázal na skutočnosť, že dohoda o pôžičke je reálny kontrakt, pričom žalobca do dnešného dňa žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázal poskytnutie predmetných finančných prostriedkov. Napokon poukazujúc na to, že žaloba žalobcu o zaplatenie sumy 9.350,- EUR s prísl. bola súdu doručená dňa 01.12.2019, citujúc § 101 Občianskeho zákonníka vzniesol námietku premlčania s poukazom na skutočnosť, že žalobca si uplatnil svoju pohľadávku až dňa 01.12.2019 a teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty.

7. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to s písomnými Zmluvami o pôžičke zo dňa 04.11.2013, dňa 15.11.2013 a dňa 22.12.2013, s detailami pohybu na bankovom účte žalobcu vedenom v I., s písomnou „Dohodou a odsúhlasenie dlžnej sumy“ zo dňa 28.07.2016 a s ROZPISOM ÚHRAD, a na ich základe zistil tento skutkový stav :

8. Dňa XX.XX.XXXX uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník písomnú Zmluvu o pôžičke, podľa článku I ods. 1, ktorej žalobca prenechal žalovanému peňažnú čiastku 3.000,--EUR, s tým, že v zmysle odseku 2 uvedeného článku sa žalovaný zaviazal túto sumu vrátiť žalobcovi najneskôr do 15.11.2013 v plnej sume spolu s úrokom vo výške 1.000,--EUR, čiže spolu sumu 4.000,-- EUR.

9. Podľa článku I odseku 3 uvedenej zmluvy mal žalobca uvedenú sumu odovzdať žalovanému do dvoch dní od podpisu tejto zmluvy, pričom na uvedenom písomnom formulári tejto zmluvy v jej spodnom ľavom okraji je uvedený rukou napísaný text v znení „3.000,--EUR prevzal“ s uvedeným dátumom „XX.XX.XXXX“ a pripojeným podpisom, ktorý je zhodným s podpisom pri označení zmluvnej strany „dlžník“, t.j. podpisom žalovaného.

10. Zároveň z článku II ods. 1 uvedenej písomnej zmluvy vyplynulo, že v prípade ak žalovaný ako dlžník sa dostane do omeškania, je povinný zaplatiť žalobcovi ako veriteľovi úrok z omeškania vo výške 5% z dlžnej čiastky za každý deň omeškania.

11. Z článku III ods. 1 uvedenej písomnej zmluvy tiež vyplynulo, že právne vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy a touto zmluvou neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

12. Dňa 15.11.2013 uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník ďalšiu písomnú Zmluvu o pôžičke, podľa článku I ods. 1 ktorej žalobca prenechal žalovanému peňažnú čiastku 5.000,--EUR s tým, že v zmysle odseku 2 uvedeného článku sa žalovaný zaviazal túto sumu vrátiť žalobcovi najneskôr do 02.12.2013 v plnej sume spolu s úrokom vo výške 2.500,--EUR, čiže spolu sumu 7.500,-- EUR.

13. Aj podľa tejto zmluvy v zmysle jej článku I odseku 3 mal žalobca uvedenú sumu odovzdať žalovanému do dvoch dní od podpisu tejto zmluvy, pričom aj v prípade písomného formulára tejto zmluvy v jej spodnom ľavom okraji je uvedený rukou napísaný text tentokrát v znení „PREVZAL : 5.000,--EUR“ bez uvedenia dátumu a s pripojeným podpisom, ktorý je zhodným s podpisom pri označení zmluvnej strany „dlžník“, t.j. podpisom žalovaného.

14. Zároveň z článku II ods. 1 uvedenej písomnej zmluvy vyplynulo, že v prípade ak žalovaný ako dlžník sa dostane do omeškania, je povinný zaplatiť žalobcovi ako veriteľovi úrok z omeškania vo výške 5% z dlžnej čiastky za každý deň omeškania.

15. Z článku III ods. 1 uvedenej písomnej zmluvy tiež vyplynulo, že právne vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy a touto zmluvou neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

16. Napokon dňa 22.12.2013 uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník ešte jednu písomnú Zmluvu o pôžičke, podľa článku I ods. 1 ktorej žalobca prenechal žalovanému peňažnú čiastku 23.000,--EUR, s tým, že v zmysle odseku 2 uvedeného článku sa žalovaný zaviazal túto sumu vrátiť žalobcovi najneskôr do 01.01.2014 v plnej sume spolu s úrokom vo výške 9.000,--EUR, čiže spolu sumu 32.000,-- EUR.

17. Aj podľa tejto zmluvy v zmysle jej článku I odseku 3 mal žalobca uvedenú sumu odovzdať žalovanému do dvoch dní od podpisu tejto zmluvy, pričom na uvedenom písomnom formulári tejto zmluvy v jej spodnom ľavom okraji je uvedený rukou napísaný text v znení „Prevzal : 23.000,--EUR“ s

uvedeným dátumom „ 22.12.2013“ a pripojeným podpisom, ktorý je zhodným s podpisom pri označení zmluvnej strany „dlžník“, t.j. podpisom žalovaného.

18. Zároveň z článku II uvedenej písomnej zmluvy vyplynulo, že v prípade ak žalovaný ako dlžník sa dostane do omeškania, je povinný zaplatiť žalobcovi ako veriteľovi úrok z omeškania vo výške 5% z dlžnej čiastky za každý deň omeškania.

19. Z článku III ods. 1 uvedenej písomnej zmluvy tiež vyplynulo, že právne vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy a touto zmluvou neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

20. Z účastníckej výpovede žalobcu vyplynulo, že to bol žalovaný, kto oslovil žalobcu s tým, že potrebuje pôžičky. Žalobca až po uzavretí týchto zmlúv o pôžičkách zistil, že žalovaný ma napožičiavané peniaze z celej W. K. B., preto sa podľa jeho vyjadrenia dohodol s otcom žalovaného na splácaní týchto pôžičiek, s tým, že mu ich ako žalovaný tak aj jeho otec budú spoločne splácať. Podľa výpovede žalobcu dva roky sa to splácalo, a následne po dvoch rokoch žalobca vypracoval dohodu o odsúhlasení tohto dlhu, pritom sa s otcom žalovaného ako aj so žalovaným dohodol, že pokiaľ sa bude splácať táto suma, tak že pôžičky budú bezúročné. Zároveň pri tejto dohode bol podpísaný aj rozpis dovtedajších úhrad.

21. Po podpise týchto dokumentov podľa výpovede žalobcu bolo splatených ešte 9 splátok, s tým, že posledná bola splatená 03.07.2018. Následne mal žalobcovi otec žalovaného oznámiť, že on už za žalovaného nebude žalobcovi nič splácať, a že si to má teda žalovaný splácať sám.

22. Podľa žalobcom predložených Detailov pohybu na jeho bankovom účte vedenom v I. , číslo účtu : W. tomuto na tento účet boli realizované postupne peňažné platby , u ktorých ako príjemca/ platiteľ bolo uvedené meno „ J. X., t.j. meno a priezvisko žalovaného , a zároveň u ktorých v rámci časti označenej „ Detail výpisu“ v kolónke označenej ako „platiteľ“ je uvedené číslo účtu : SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, a ktoré boli realizované dňa 27.06.2016 v sume 250,--EUR, dňa 23.11.2016 v sume 200,--EUR , dňa 23.12.2016 v sume 200,--EUR , dňa 11.04.2017 v sume 200,--EUR, dňa 19.05.2017 v sume 200,--EUR, dňa 29.06.2017 v sume 200,--EUR, dňa 11.08.2017 v sume 100,--EUR, dňa 21.09.2017 v sume 100,--EUR a dňa 02.11.2017 v sume 100,--EUR, dňa 03.07.2018 v sume 150,--EUR.

23. Dňa 28.07.2016 uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník písomnú „ Dohodu a odsúhlasenie dlžnej sumy“, v článku I ktorej sa uvádzalo, že celková dlžná suma je 16.500,--EUR. V článku II uvedenej dohody sa zase uvádzalo, že dosiaľ splatená čiastka je 5.750,--EUR, s dovetkom, že Zoznam splátok je súčasťou tejto dohody (príloha dohody).

24. V tejto súvislosti bol žalobcom predložený aj písomný ROZPIS ÚHRAD bez bližšieho dátumu jeho spísania , na ktorom sú postupne uvádzané jednotlivé sumy , poznámka k nim, ako sa realizovala úhrada a dátum ich úhrady, síce konkrétne suma 1.000,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 02/2014, suma 300,--EUR s poznámkou : „ účet“ a dátumom : 05/2014, suma 200,--EUR s poznámkou : „W. Q.“ a dátumom : 08/2014, suma 100,--EUR s poznámkou : „hotovosť“ a dátumom : 09/2014, suma 200,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 10/2014, suma 500,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 19.02.2015, suma 200,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 27.03.2015, suma 100,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom: 29.04.2015, suma 200,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 18.05.2015, suma 300,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 02.06.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 26.06.2015, suma 200,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 27.07.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 22.08.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 22.09.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 27.10.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 29.11.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 17.12.2015, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 26.01.2016, suma 250,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom : 22.02.2016, suma 150,--EUR s poznámkou : „účet“ a dátumom: 04.04.2016, suma 100,--EUR s poznámkou: „účet“ a dátumom : 06.05.2016 a suma 250,--EUR s poznámkou: „účet“ a dátumom : 27.06.2016. Na záver je uvedená celková suma spolu: 5.750,--EUR. Text tohto ROZPISU ÚHRAD je ukončený podpismi veriteľa a dlžníka .

25. V článku III ods. 1 „Dohody a odsúhlasenie dlžnej sumy“ je uvedené, že sa veriteľ a dlžník dohodli na pokračovaní splácania zostatku dlžnej čiastky 10.750,--EUR, pričom podľa odseku 3 uvedeného článku môže dlžník dlžnú čiastku vyplatiť jednorázovo alebo v niekoľkých splátkach, ale minimálne mesačne 200,--EUR na účet.

26. Zároveň z odseku 2 uvedeného článku vyplynulo, že ak dlžník nebude pravidelne splácať zostatok dlžnej čiastky veriteľ začne vymáhať zostatok dlžnej sumy súdnou cestou.

27. Z účastníckej výpovede žalobcu vyplynulo, že uvedenú „Dohodu a odsúhlasenie dlžnej sumy“, resp. jej text vypracoval žalobca.

28. Podľa účastníckej výpovede žalobcu žalovaný nikdy nespochybňoval, že dostal peniaze od žalobcu a rovnako tak žalovaný podpísal aj ich prevzatie, ako aj samotnú „Dohodu a odsúhlasenie dlžnej sumy“ zo dňa 28.07.2016, pričom pri jej podpise bol aj jeho otec. Podľa tvrdenia žalobcu sa jednalo o odsúhlasenie peňazí, ktoré žalovaný poslal na účet žalobcu ako splátky.

29. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. , Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.12.2016 (ďalej len ako „Občiansky zákonník“), Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

30. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

31. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, Ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

32. Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

33. Podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

34. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

35. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

36. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

37. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

38. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

39. V danom spore bola zo strany žalovaného vznesená námietka premlčania žalobcom uplatneného nároku, preto sa súd musel zaoberať v prvom rade touto námietkou.

40. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní /teraz v civilnom sporovom konaní - poznámka súdu/ má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov /porovnaj uznesenie Ns SR sp.zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.02.2011/.

41. Na to, aby sa však súd vôbec mohol takouto námietkou zaoberať, je potrebné si ustáliť o aký právny vzťah sa jedná medzi žalobcom a žalovaným v rámci žalobou vznášaných nárokov, aby následne sa mohol určiť príslušný moment, od ktorého je možné posudzovať plynutie príslušnej premlčacej doby a v konečnom dôsledku aj určenie príslušnej dĺžky premlčacej doby, ktorá sa má na daný vzťah aplikovať, a teda aj posúdiť či v danom vzťahu došlo resp. nedošlo k jej uplynutiu. Z tohto hľadiska preto súd v prvom rade posudzoval, či medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, resp. zmlúv o pôžičkách.

42. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou.

43. Súd mal preukázať, že strany sporu postupne v dňoch 04.11.2013, 15.11.2013 a 22.12.2013 uzavreli písomne tri Zmluvy o pôžičke, na základe ktorých žalobca žalovanému reálne odovzdal sumy 3.000,--EUR, 5.000,--EUR a 23.000,--EUR. Že k reálnemu odovzdaniu týchto súm na základe týchto písomných zmlúv o pôžičkách došlo, mal súd preukázať z písomných rukou vypísaných a podpisom samotného žalovaného osvedčených ich prevzatí vyznačených na samotných týchto zmluvách, keďže tieto potvrdenia a podpisy zo strany žalovaného neboli spochybnené.

44. Medzi stranami sporu v predmetných zmluvách boli dojednané aj termíny vrátenia uvedených pôžičiek, ako aj výška úrokov, ktoré za ich poskytnutie mal žalovaný žalobcovi uhradiť. V prípade pôžičky zo dňa 04.11.2013 poskytnutej v sume 3.000,--EUR mal túto vrátiť spolu s úrokom vo výške 1.000,--EUR, teda v sume 4.000,--EUR do 15.11.2013, v prípade pôžičky zo dňa 15.11.2013 poskytnutej vo výške 5.000,--EUR ju mal vrátiť spolu s úrokom vo výške 2.500,--EUR, teda v sume 7.500,--EUR do 02.12.2013 a v prípade pôžičky zo dňa 22.12.2013 poskytnutej v sume 23.000,--EUR túto mal vrátiť spolu s úrokom vo výške 9.000,--EUR, teda v sume 32.000,--EUR do 01.01.2014.

45. Ak by teda súd vychádzal len z lehôt medzi stranami sporu dohodnutých ako termínov na vrátenie uvedených pôžičiek, tak vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania a skutočnosť, že premlčacia doba v prípade týchto nárokov by bola všeobecná trojročná, celý žalobcom uplatnený nárok, ktorý má vychádzať z týchto pôžičiek, by mal byť premlčaný, nakoľko premlčacia doba u týchto pôžičiek postupne uplynula pri prvej z nich dňa 15.11.2016, pri druhej dňa 02.12.2016 a pri tretej z nich 01.01.2017, pričom žalobu v tomto spore žalobca podal až dňa 01.12.2019.

46. Podľa tvrdenia žalobcu, však žalovaný nároky v podobe neuhradených zostatkov z uvedených pôžičiek uznal prostredníctvom písomnej „Dohody a odsúhlasenia dlžnej sumy“. Žalovaný uvedenú skutočnosť popiera namietajúc absolútnu neplatnosť uvedeného právneho úkonu čo by uznania dlhu v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho nezrozumiteľnosť a absolútnu neurčitosť, ako aj absenciu uvedenia kauzy v ňom.

47. Je nesporné, že samotný žalobca uvedenú „Dohodu a odsúhlasenie dlžnej sumy“ viaže na vyššie uvedené tri písomné zmluvy o pôžičke a že z hľadiska jeho interpretácie uvedený listinný doklad nepredstavuje dôkaz o poskytnutí iných peňažných pôžičiek, resp. vôbec iných peňažných plnení z jeho strany žalovanému. To napokon potvrdil aj vo svojej účastníckej výpovedi, kedy uviedol, že peniaze žalovanému nejakým iným titulom neposkytoval.

48. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom dlžníka voči veriteľovi, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti ustanovená písomná forma. Prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka objektívne pochopiteľný, t.j. ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 79/2005 uverejnený v právnom systéme ASPI pod č. 38/2009)

49. Uznanie dlhu je jedným zo spôsobov zabezpečenia záväzku, ktorý zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe, ktorý možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výška (porovnaj odôvodnenie vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 79/2005).

50. Na to, aby uznanie dlhu malo zamýšľané právne účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky (§ 558 Občianskeho zákonníka). Obligatórnym znakom uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu (pod následkom absolútnej neplatnosti) je určenie jeho právneho dôvodu. Právny dôvod dlhu (titul jeho vzniku) musí byť jasný. Za dostatočnú formuláciu právneho dôvodu dlhu (mimo jeho výšky) sa považuje aj odkaz na okolnosti, v ktorých je dôvod dlhu obsiahnutý (špecifikovaný) alebo z nich nepochybne vyplýva. Na druhej strane, identifikácia právneho titulu dlhu je nejasná, ak by išlo o všeobecný odkaz na právny vzťah, z ktorého účastníkom vyplývajú viaceré práva či povinnosti (porovnaj UZNESENIE Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 305/2008 zo dňa 07.12.2009).

51. I keď uznanie dlhu má predstavovať písomný jednostranný úkon dlžníka, to nevylučuje, aby nemohol byť inkorporovaný aj v prípadnom dvojstrannom právnom úkone zmluvných strán, za predpokladu, že sú v tomto dvojstrannom právnom úkone obsiahnuté aj ostatné náležitosti, ktoré sa pri tomto uznaní dlhu vyžadujú, teda prísľubu žalovaného (dlžníka) zaplatiť dlh, uvedenie dôvodu tohto dlhu a jeho výšky.

52. V predmetnej „Dohode a odsúhlasení dlžnej sumy“ výška dlhu a prísľub jeho úhrady zo strany žalovaného ako dlžníka je uvedený v jej článku III, v ktorom sa hovorí o dohode o pokračovaní splácaní zostatku dlžnej čiastky 10.750,--EUR, avšak bez bližšej špecifikácie, čoho sa táto dlžná čiastka týka. Tak ako už súd vyššie uviedol, pre to aby príslušný právny úkon, v danom prípade „Dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy“ bolo možné posudzovať za právny úkon uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, je potrebné, aby v ňom bol uvedený aj jeho právny dôvod.

53. Podľa názoru súdu však tento obligatórny znak v predmetnej „Dohode a odsúhlasení dlžnej sumy“ sa nenachádza. Nie je možné ho totiž vyvodiť zo žiadneho z jej článkov. Žiaden z predmetných článkov nepojednáva výslovne o existencii akejkoľvek pôžičky medzi žalobcom a žalovaným, a už vonkoncom nie o troch v tomto spore uvádzaných pôžičkách, z ktorých podľa tvrdení žalobcu mal vyplývať jeho v tomto spore uplatňovaný nárok voči žalovanému.

54. Článok I ods. 1 uvedenej „Dohody a odsúhlasenia dlžnej sumy“ pojednáva o celkovej dlžnej sume 16.500,--EUR, čo však nie je suma, ktorá korešponduje so sumou uvedených troch pôžičiek, ktorá len bez úrokov predstavovala čiastku 31.000,--EUR.

55. Zo žiadneho ustanovenia tejto „Dohody a odsúhlasenia dlžnej sumy“ nie je možné ani len vyvodiť, že by sa mala vzťahovať prípadne len na niektorú z týchto troch uvedených pôžičiek, napr. poslednú z nich zo dňa 22.12.2013, ktorá len bez úrokov bola vo výške 23.000,--EUR.

56. Suma 16.500,--EUR nie je v texte uvedenej dohody definovaná ani len ako zostatok týchto pôžičiek, prípadne len niektoej z nich a tento záver, že sa jedná o ich prípadný zostatok (či už všetkých alebo

niektoré z nich) sa z jej obsahu rovnako nedá vyvodiť, a to dokonca ani v spojení s ROZPISom ÚHRAD, na ktorý žalobca poukázal.

57. Totiž aj tento uvedený ROZPIS ÚHRAD nespomína existenciu žiadnej z vyššie uvedených troch pôžičiek, a len sa v ňom súhrne uvádza, žalovaný od februára 2014 do dňa spísania uvedenej dohody uhradiť žalobcovi sumu 5.750,--EUR, čo však pri zohľadnení výšky poskytnutých pôžičiek (spolu vo výške 31.000,--EUR), ako ich súm, ktoré na ich základe pri zarátaní dojednaných úrokov mal žalovaný žalobcovi zaplatiť (t.j. 4.000,-- EUR+7.500,-- EUR+32.000,-- EUR= 43.500,-- EUR), nedáva v žiadnom prípade následne v „ Dohode a odsúhlasení dlžnej sumy“ uvádzaný zostatok 10.750,--EUR. Inými slovami ani cez tieto v uvedených dokumentoch uvádzané sumy, nie je možné jednoznačne identifikovať, že sa tento dokument vzťahuje práve na vyššie uvedené tri pôžičky medzi stranami sporu.

58. Nakoľko teda v právnom úkone „ Dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy“ chýba uvedenie právneho dôvodu v ňom uvádzaného dlhu, a tento sa nedá vyvodiť ani výkladom obsahu tohto úkonu , nie je možné túto „ Dohodu a odsúhlasenie dlžnej sumy“ v časti, ktorá sa týka prehlásenia žalovaného o jeho pokračovaní v splácaní sumy 10.750,--EUR za uznanie dlhu z pôžičiek zo dňa 04.11.2013, 15.11.2013 a 02.12.2013, z ktorých žalobca odvodzuje svoje nároky uplatnené v tomto spore voči žalovanému.

59. V takomto prípade ale nenastáva ani posunutie začiatku pre plynutie premlčacej doby a ani zmena samotnej dĺžky premlčacej doby z troch na desať rokov , tak ako to upravuje § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale naďalej je platná všeobecná premlčacia doba trojročná so začiatkom jej plynutia odo dňa nasledujúceho po dni, po ktorom žalovanému u týchto pôžičiek uplynula lehota na ich vrátenie uvedená priamo v príslušných písomných Zmluvách o pôžičkách, teda situácia, ktorú už súd vyššie uviedol.

60. Žalobca v súvislosti s takto žalovaným vznesenou námietkou premlčania jeho uplatneného nároku namietol, že táto námietka je rozporná s dobrými mravmi, a to jednak preto, že žalovaný preukázateľne nehovoril pravdu, ak tvrdil, že mu pôžička reálne poskytnutá nebola, a jednak pre jeho tvrdenie, že dohoda zo dňa 28.07.2016, t.j. „Dohoda a odsúhlasenie dlžnej sumy“ je neurčitý právny úkon, keďže vzhľadom na všetky okolnosti žalobca považuje za nesporné, že skutočná vôľa zmluvných strán z tejto dohody vyplýva a to záväzok žalovaného zaplatiť dlžnú sumu a jeho vedomie, že dlh voči žalobcovi existuje titulom pôžičiek a tento dlh uznáva.

61. K tomu súd poznamenáva, že otázka premlčania a dobrých mravov bola riešená dovolacím, či ústavným súdom vo viacerých iných prípadoch, pričom z hľadiska vývoja aplikačnej praxe súdov je možné sledovať postupné odkláňanie sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 148/2004,(uverejnený v systéme ASPI pod č. 30/2005- poznámka súdu) ktorým vyslovil, že „dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“(porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/2032018 zo dňa 28.05.2019).

62. Vo všeobecnosti je potrebné povedať, že právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti (porovnaj poznámku rozsudku NS SR sp.zn. 3 Cdo/41/2012 uverejnený v systéme ASPI pod č. 1/2015).

63. Judikatúra dovolacieho, ako aj ústavného súdu, v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevylučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Postup podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do

princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantibus iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantibus iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/2032018 zo dňa 28.05.2019).

64. V danom prípade súd poukazuje na tú skutočnosť, že bol to žalobca, ktorý formuloval text „Dohody a odsúhlasenia dlžnej sumy“ a pokiaľ tento trpí vyššie uvedenými vadami, pre ktoré ho súd nemôže uznať za právny úkon uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, tak tieto pochybenia spôsobil samotný žalobca a idú na jeho vrub.

65. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného bolo žalobcovi akýmkoľvek spôsobom bránené v tom, aby si tento svoj nárok z ním v tomto spore uvádzaných pôžičiek riadne a včas uplatnil súdnou cestou voči tomuto žalovanému.

66. Samotná skutočnosť, že sa po uplynutí premlčacej doby žalovaný bráni v spore a to prípadne aj tvrdením o neexistencii takýchto pôžičiek, nie je dôvodom k tomu, aby súd takúto jeho obranu vyhodnotil ako obranu contra bones, t.j. v rozpore s dobrými mravmi a následne len z toho dôvodu neprihliadal na žalovaným vznesenú námietku premlčania žalobcom uplatňovaného nároku.

67. Rovnako tak za konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi súd nepovažuje ani jeho obranu v tom smere, že tento vyhlásil „Dohodu a odsúhlasenie dlžnej sumy“ za neplatnú, keďže k takémuto výsledku dospel aj samotný súd a navyše ako už vyššie uviedol, nebol to žalovaný, kto uvedený písomný právny úkon vyhotovoval a podpisoval pre žalobcu, ale naopak bol to samotný žalobca, ktorý takýto predmetný písomný dokument vyhotovil a žiadal podpísať od žalovaného.

68. Navyše samotný žalobca ani nepreukázal dostatočnú bdelosť pri ochrane svojich práv, keďže k súdnemu uplatneniu uvedeného nároku nepristúpil okamžite potom, čo zo strany žalovaného, podľa ním predkladaných dôkazov nedošlo k dodržaniu ani tých ustanovení, ktoré v tejto „Dohode a odsúhlasení dlžnej sumy“ samotný žalobca naformuloval. Podľa obsahu uvedenej dohody totiž splácanie tam uvedeného dlhu zo strany žalovaného sa malo uskutočňovať v minimálne vo výške 200,--EUR mesačne, pričom podľa žalobcom predložených Detailov pohybu na jeho bankovom účte vedenom v I. sa tak minimálne od 11.08.2017 už nedialo. Napriek tomu žalobca k podaniu žaloby pristúpil až dva a pol roka potom, čo zo strany úhrady vo výške minimálne 200,--EUR podľa ním predložených dokladov nevidoval.

69. Súd preto uzatvára, že žalobcom uplatnený nárok je vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, ktorú nie je možné považovať za rozpornú s dobrými mravmi, v plnom rozsahu premlčaný a preto žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

70. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

71. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

72. Podľa § 255 ods.2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

73. Podľa § 262 ods.1CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

74. Podľa § 262 ods.2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

75. O trovách konania strán sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a žalobcu ako neúspešnú stranu sporu zaviazal povinnosťou zaplatiť náhradu trov konania žalovanému v rozsahu zodpovedajúcom pomeru jeho úspechu v tomto spore, čo v danom prípade znamenalo v plnom rozsahu.

76. Výrok o náhrade trov konania súd formuloval v zmysle právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v uznesení sp.zn. 6 Cdo/65/2017 zo dňa 30.05.2017, ako aj v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23. marca 2017, podľa ktorého musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, a teda len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

77. O výške náhrady týchto trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Spišská Nová Ves písomne v troch vyhotoveniach. (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok/ ďalej len ako „ CSP“).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 359 CSP)

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. (§ 127 a § 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
  - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.